

Асоциация РАДКО

Изпълнителен Комитет на асоциацията РАДКО – Председател Владимир Панков
ул. Галичица № 47, 2/4 6000 Охрид GSM: + 389 71 51 08 26
E-Mail: radkomk@gmail.com Website: www.radkomk.com

КОНФЕРЕНЦИЯ:
“СЪВРЕМЕННИ ПРОБЛЕМИ И ТЕНДЕНЦИИ СРЕД БЪЛГАРИТЕ В
ЗАПАДНИТЕ ПОКРАЙНИНИ И МАКЕДОНИЯ“
1-2 май 2010г. **София**

БЪДЕЩЕТО НА МАКЕДОНСКАТА БЪЛГАРЦИНА - ВИЗИЯ НА
АСОЦИАЦИЯТА РАДКО

Уважаеми госпожи и господа,

С появата на асоциацията РАДКО за първи път след обявяване на самостоятелността на Р. Македония се институционализира група от македонски граждани, които не само че открито декларират собствената си българска духовно културна идентичност, но и я анализират и критично се отнасят към официалната македонска историография, с цел да осветлят обективно историческото минало, да разобличат лъжите и да повдигнат отново българския възрожденски дух на Македония.

Асоциацията РАДКО се създава за защита и реализация на национално културни и политически права, интереси и убеждения на Българите от Р. Македония. Асоциацията се занимава с афирмация и реализация на идеите на Македонското освободително движение. Основателите на асоциацията я наричат РАДКО – това е най-често използваният псевдоним на последния водач на Македонското освободително движение Иван Михайлов.

Асоциацията РАДКО е създадена с решение на Събранието на основателите на 24.05.2000г..

Асоциацията беше регистрирана в "Регистъра на асоциации" на 19.06.2000г. при № 18/2000 с Решение на Основният съд - Охрид.

Конституционният съд на Р. Македония на 21.03.2001г. обяви за нищожни програмата и устава на асоциацията. Това Решение на Конституционния съд бе публикувано в Сл. Вестник на Р.Македония № 27 от 10.04.2001г ..

Асоциацията недоволна от Решението на Конституционния съд на Р.Македония направи жалба до Европейския съд за човешки права в Страсбург. Жалбата бе регистрирана при № 74651/01 на 04.10.2001г ..

Европейският съд за човешки права на 15.01.2009г. произнесе, че Р.Македония е нарушила Европейската конвенция и правото на сдружаване.

Европейският съд за човешки права с писмо от 05.05.2009г. информира асоциацията РАДКО че решението, взето на 15.01.2009г. влиза в сила, защото Р.Македония не се жалила на горе посочената присъда.

На основа на член 18 и 19 от Закона за асоциации и фондации (Сл.Весник на Р.Македония № 31/98), Събранието на основателите на заседанието проведено на 05.07.2009г. реши да поиска пререгистрация на асоциацията РАДКО.

РАДКО засега е асоциация, която е нелегална, въпреки решението на Европейския съд за човешки права. Водим дело пред Административния съд за легализация на асоциацията. В бъдеще е възможно да бъдем и партия. Но независимо от формата, дали ще сме асоциация или партия, ние ще бъдем и нататък РАДКО, както по отношение на нашите принципи и ценности, също така и по отношение на нашите цели и задачи!

Основните цели на РАДКО са:

- Асоциацията да бъде организация, която ще афирмира и реализира идеите на Македонското освободително движение;
- Асоциацията да бъде организация на способни, предприемчиви и уверени в себе си граждани, които могат да поемат отговорност за себе си, за своите семейства и за своята Българска духовно-културна общност в Р. Македония;
- Асоциацията да бъде организация, построена на базата на традициите на европейската християнска цивилизация и на християнските и демократичните традиции на Българският ренесанс на 19 век.
- Асоциацията да бъде организация, която интегрира обществото към ценностите на Европейския съюз и влияе към приемането на добрите европейски практики;
- Асоциацията да бъде организация, която не приема комунистически и други тоталитарни идеологии;
- Асоциацията да бъде организация, чиито членове участват активно в развитието на българската култура и духовност;
- Асоциацията да бъде организация, чиито членове уважават и пазят законите на страната, защитават своите права и законни интереси и уважават правата и законните интереси на другите.

Основните задачи на РАДКО са:

- Българите от Р.Македония да представляват градивен елемент в Конституцията на държавата;
- Един от официалните езици на държавата да бъде и Българският книжовен език;
- Афирмация на Българската история и култура;
- Възобновяване на необходимите културно-образователни и църковни институции в Р.Македония по подобие на българските културно-образователни и църковни институции, които съществуваха на територията на Р.Македония по времето на Османската империя, разбира се, адаптирани към съвременните условия и потребности;
- Защита от присвояване и фалшифициране на Българската история и култура;
- Защита на Българите в Р.Македония от репресии, полицейско наблюдение и тормоз, преследване, дискриминация и културен геноцид;
- Възобновяване на духовното и културното единство на Българите от Р.Македония и Българите от Р.България. (Пояснение: духовното и културното

единство на българите от Р Македония и българите от Р България може да се осъществи само тогава, ако са реализират предварително казаните основни задачи на РАДКО, за да можем утре да говорим за единно българско духовно културно пространство, както днес говорим за единно немско духовно културно пространство, както е в Германия, Австрия и Швейцария. Смятаме че, всичко друго е илюзия.)

За да се разберат целите и задачите на РАДКО трябва да се знае следното:

01. Повече от сто години вниманието не само на политическия и културния свят, но и на широкото световно обществено мнение е привлечено от Македонския въпрос, като най-драматичен пункт в неспокойното положение на Балканите. Въпреки че световната дипломация често се е занимавала с него, въпреки че международният печат постоянно е изтъквал необходимостта от справедливото му уреждане, и въпреки че студената война приключи и започна демократизацията на бившите социалистически източноевропейски страни, македонският въпрос остана в старото си състояние на неуреденост.

В света се знае, че Македонският въпрос излиза на сцената за пръв път след 1878г., т.е. когато се създава българската държава, след решението на Берлинския конгрес. Територията на Македония тогава остава отново под османско владичество и заради това започва освободителната борба на българското население. Така започва да се говори за отделен Македонски въпрос. Дотогава обаче такъв въпрос не е съществувал, тъй като той е бил част от общия въпрос за освобождаването на българския етнос, част от общия български етнически въпрос, засягащ еднакво трите големи географски области, населявани от българския етнос, Мизия, Тракия и Македония. От тази гледна точка в своята основа Македонският въпрос е български етнически въпрос.

Македонският въпрос може да се наблюдава в четири последователни исторически фази:

- Първата фаза е периодът след Берлинския конгрес до Балканските войни, 1878г. – 1912г.;
- Втората фаза е периодът между двете световни войни, 1918г. – 1941г.;
- Третата фаза е периодът след Втората световна война до обявяване на самостоятелността на Р.Македония, 1945г. – 1991г. и
- Четвъртата фаза е периодът от обявяване на самостоятелността на Р. Македония до днес, 1991г. – 2010г..

01.01. Първа фаза (1878г. – 1912г.)

В член 23 на Берлинския конгрес са предвидени известни политически права за християнското население което живее на територията на Македония. Тъй като Османската империя не иска да приложи на практика разпоредбите на този член, българите от Македония като етнос на мнозинството в тази провинция, създават в 1893г. революционна организация, Македонското освободително движение, и започват въоръжена борба. Целта на организацията е прилагането на този член, или както фигуративно се отбелязва в Уставите на движението, автономия на Македония.

Обаче, трябва да се признае, че в този момент не съществува опасност от унищожаване, нито физическо, нито духовно на Българщината в Македония.

Българският етнос е признаван винаги от османската империя и той успява да съхрани идентичността си в течение на пет века. Единствената сериозна заплаха, особено в края на 18 и началото на 19 век съществува от страна на гърците, най-вече от страна на гръцката патриаршия. Тенденцията се запазва до 1870г. когато се създава българската Екзархия. С издаването на султанския ферман – 28 февруари 1870г., признаващ съществуването на самостоятелна българска църква духовното и културното битие на българите в границите на Османската империя е гарантирано. Следователно, след Берлинския конгрес в Македония при продължаващото османско владичество може да става дума оттук нататък само за борба в името на политическото освобождение. Както е известно, кулминацията на тази борба е Илинденско - Преображенското въстание.

Османската империя остава последователна в намерението да не прилага член 23 на Берлинския конгрес чак до Балканските войни, така че идеята на Македонското освободително движение за автономия на Македония не можа да се осъществи на практика.

01.02. Втора фаза (1919г. – 1941г.)

Забележка: Аз ще говоря по нататък само за Вардарската част на Македония и за съдбата на Българите от Вардарска Македония.

С Ньойския договор, 1919г., Вардарска Македония е предадена на властта на кралството СХС, по-късно кралство Югославия. Тогава бяха премахнати и забранени 641 българско училище с 1031 български учители; 761 българска църква, 54 български параклиси и 48 български манастири с 6 български митрополити и 855 български свещеници, а сръбската власт започва да третира българите като "южносърбянци". Процесът на сърбизиране на българите, макар и жестоко провеждан, не може да се характеризира като успешен. Мнозинството българи от Вардарска Македония бранят ревностно и запазват собствената си духовна и културна идентичност.

В този период Македонското освободително движение се изявява много активно. Така то действа и по-нататък - чак до 1934г., когато престава да съществува като революционна организация, води въоръжена и културно-просветна борба срещу Югославския режим във Вардарска Македония, срещу сърбизацията на българското население.

Забележка: От 1934г. и до днес Македонското освободително движение се проявява чрез разни организации, легални или нелегални, формирани в страната или в чужбина от емиграцията, които водят непрекъснатата културно-просветна борба за запазване на Българщината във Вардарска Македония.

01.03. Трета фаза (1945г. – 1991г.)

След Втората Световна война, Вардарската част на Македония съгласно Парижкия мировен договор отново остава в границите на Югославия. Този път Белград прилага нова стратегия по отношение на българското население тук. Това е т.н. сърбо – комунистическа доктрина „македонизъм“ създадена от коминтерната през 30-те години на 20 век специално в помощ на комунистическата партия на Югославия (КПЮ). Нейната цел е подмолното унищожаване на македонската българщина, чрез провъзгласяването на българите от Македония едва ли не за „африканско племе“, което е без история, култура, език и идентичност и превръщането му в т.н. македонски

етнос. Новата комунистическа власт в Югославия на чело с Тито и техните поддръжници в Вардарска Македония, сърбо-комунистите се представят пред българското население като „герои“ и „новатори“, които дават възможност за първи път на това население чрез този етноним и да бъде свободно и свободно да се развива. През 1945 година те създават и т.н. „македонски език“, това е диалект на българския книжовен език с използване на сърпската азбука, в замяна на дотогава използваната българка азбука, същата както и в царство България. Територията пък на Вардарската част на Македония се организира в Република Македония и се провъзгласява за съставна част на Югославската федерация. Процесът на македонизиране на българското население във Вардарска Македония след 1945 година приема чертите и на физически геноцид - данните говорят, че от приблизително един милионното християнско население заради защита на българския национално – културен произход и език са убити двадесет и три хиляди души, сто тридесет хиляди са осъдени между десет и петнадесет години строг тъмничен затвор, двеста хиляди са изселени от родните им места, около триста хиляди са постоянно преследвани и малтретирани от службите за сигурност.

01.04. Четвърта фаза (1991г. до днес)

Държавата Република Македония е създадена след разпадането на Югославия през 1991 година. Съгласно приетата тогава конституция, българското население (според доктрината македонизам) е обявено за „македонско“ по етническия произход. Политиката на държавата си поставя за цел, под маската на уж борба за запазване на конституционното име (известно е несъгласието на Гърция по този въпрос) да се легализира извършения от сърбо - комунистите културен геноцид след Втората Световна война. Всички граждани на Републиката които се опитът да говорят, открито за историческата идентичност на т.н. македонски етнос и днес са преследват от държавните служби за сигурност. Смисълът на тази държавна стратегия е да се защити позицията пред европейската и световната общественост, че процесът на де-българизация тук е завършен и че българското население е приело новата, наложена по насилствен път изкуствена идентичност. Поради тази причина всички партии в държавата се създадени и се контролирани от службите за сигурност, а процесът на демократизация на държавата и обществото е тотална имитация. От друга страна, държавният апарат на републиката издига истинска “Берлинска стена” между Р. Македония и Р. България. Всичко това е показателно, че в Р. Македония нищо не се е променило в отношението към Българите от Вардарска Македония, че де-българизацията на страната продължава, като крайната цел на това намерение е тя международно да бъде легализирана.

02. Всяка една общност - семейство, народ - заслужава уважение не заради нея самата, а защото тя е хранилище за човешката душа. Уважението което дължим към човешките общности е обвързана от няколко неща. Първо, всяка общност е уникална и ако е разрушена не може да бъде заменена с друга. Чрез своето съществуване, общността се свързва с бъдещето, защото тя запазва духовната храна не само за сегашните, но и за бъдещите поколения. И накрая, общността то има своите корени в миналото. Тя представлява уникален посредник, чрез който миналото говори за настоящето. Общността е единственото земно нещо,

пряко свързана с вечната човешка съдба чрез светлината, запалена от онези, които можеха да осъзнаят тази съдба изцяло и да я предават от поколение на поколение.

Много често се случва, както е случая с Македонската Българщина в Вардарска Македония за периода след Втората световна война до днес, когато една общност, вместо да гарантира духовна храна, общността започва да яде душите на хората (Сърбокомунистическия относно Македонистическия сатанизъм). В този случай става дума за социална болест и затова първо сме длъжни да осигуриме лечение, но ако не може по друг начин тогава се налага и хирургия. Македонизма (Сърбокомунизма) за Македонската Българщина и цялостната Българщина представлява раково образование (паразитна мутация). Както е известно раковото образование се формира от същите клетки от които е съставен организма, но тези паразитни клетки ядат организма до момента на неговата смърт. Разбира се с смъртта на организма умира и раковото образование. Единственият начин да се предотврати действието на раковото образование е своевременна хирушка интервенция с цел неговото физическо отстраняване, въпреки че, това съвсем е ясно, е болезнена процедура.

Хирургията означава забрана на подражателите на македонизма (Сърбокомунизма) да присвояват и да крадат нашата Българска история от Македония, и по този начин да крадат нашето бъдеще, относно да ни отнемат нашето право на бъдеще. Македонистите (Сърбокомунистите) не са и не могат да бъдат наследници и продължители на духовно културната идентичност на българите от Македония. Те са наследници иклучиво само на политическата доктрина на Македонизма (Сърбокомунизма), затова нека си спазват собствените идеолози като кръволиците Сталин и Тито, след това сърбинът Стоян Новакович, но и българските родоотстъпници чиито имена не заслужават да бъдат посочени. Ясно е, че много неинформирани граждани на държавата болезнено ще приемат такова съзнание, но тук не може нищо да се направи, това е истината. Неинформираните граждани на държавата не трябва да се лутат на асоциацията РАДКО, за такова нещо РАДКО няма никаква вина. Нека се лутат на тези, които с тях манипулирали и манипулират. РАДКО има разбиране за тези граждани на държавата, спазва тяхното човешко достойнство и право на самоопределение, но РАДКО е необходимо да каже, че всички онези граждани, които ще избере пътя на македонизма, трябва да знаят, че тяхната история започва след Втората световна война. Т. нар. по конституцията на държавата, "македонски народ" е сръбска измислица и коминтерновско творение. Тъй като продукт на македонизма (Сърбокомунизма), той исторически никога не съществувал. Македонските комунисти, чиято родина бе болшевичка Русия и Белград, за да могат след Втората световна война да бъдат на власт, трябваше на кръволиците Сталин и Тито да платят с кръвта и страданията, съответно с културния геноцид над собствения си народ, Българите от Македония. Той немилосърден акт е достоен на делото което е извършил византийския император Василий II - Българоубиец.

От друга страна, един немски социолог пише: "Не е страшна липсата на свобода, страшно е умирането на волята за свобода". Ако приемем, че българите от Македония са загубили тази воля за свобода, която се вижда в

Република Македония, тогава е неизбежно да заключим, че атрофирането на тази воля е най-страшното престъпление, който е направено на този народ от страна на сърбокомунистическите (македонистичните) управители, защото те са го оставили без собствен исторически разум. По тези причини македонските комунисти са изгубили цялото доверие, че представляват или могат да представляват българско население във Вардарска Македония. От теоретична гледна точка комунистическите идеи именно във Вардарска Македония показаха, че разрушаващата сила на тази теология е в това, че тя е сатанистична. Това е религия на смъртта. Комунистите отричаха почитта към творческото дело на прародителите, защото величието на тези прародители ги потискаше, показваше тяхното им творческо безсилие, тяхната слабост и нищожност. Иначе, защо един силен човек, който осъзнава в себе си творческата сила, ще се подигне срещу мъртвите творци, ще унищожава техните гробове, ще фалшифицира миналото и духовно ще затыпява поколението.

Това виждане на асоциацията РАДКО е абсолютно в съответствие с идеите на Македонското освободително движение, съответно с писаните думи на Иван Михайлов – РАДКО след Втората световна война. Никога нямало в Македонското освободително движение път, който би означавал отказване на българите от Македония от собствените братя в свободна България. Цялата борба на Македонското освободително движение беше борба на първо място за запазване и за политическа свобода на Македонската Българщина, а в също време и борба за духовно единство на целокупната Българщина. Това целият свет го знае. Даже някои среди в чужбина никога не искаха да повярват че македонското освободително движение наистина се бори за автономия, относно независимост на Македония.

Нас на българите от Македония не ни е потребна държава която ще го носи името Р.Македония, а в нея българското население да бъде подложено на репресия, полицейски наблюдение и малтретиране, прогонване, дискриминация и геноцид, само и само с цел македонските комунисти и нататък да владеят с държавата и на той начин да я избегнат меко казано историческо – политическата отговорност.

Ние българите от Македония не искаме повече да бъдем образовани с фалшифицирана история и с един език който с конституцията в Р.Македония се нарече „македонски език“, а послужи като основно средство за де-българизация на Вардарска Македония. Освен това този език, вече отдавна ги има изгубено корените на българските диалекти от Вардарска Македония. Ние българите от Македония го искаме същото образование както в Р.България, разбира се, с използване на българския книжовен език.

Македонските комунисти ще си опитат нас, българите от Македония да не третират като едно от малцинските групи в държавата, за да се избегне такова нещо, ние българите от Македония, търсим един от официалните държавни езици в Република Македония да бъде и българския книжовен език.

03. Асоциацията РАДКО ще провежда сътрудничество само с такива сходни организации, които приемат нашите цели и задачи. На тези, които искат да помагат по друг начин за утвърждаване на Българщината, РАДКО няма да пречи, но няма и да сътрудничи активно. Ние нямаме намерение да правим НИКАКВИ КОМПРОМИСИ С НАШИТЕ ЦЕЛИ И ЗАДАЧИ!

ЗАТОВА УМОЛЯВАМЕ ВСИЧКИ ОТГОВОРНИ ФАКТОРИ И ЦЯЛОТО БЪЛГАРСКО ОБЩЕСТВО ДА СЕ САМООПРЕДЕЛИ И ДА РЕШИ - ДАЛИ ПРИЕМА ПОЗИЦИЯТА НА РАДКО - АСОЦИЯЦИЯТА НА МАКЕДОНСКИТЕ БЪЛГАРИ!

ОЧАКВАМЕ СЪОТВЕТНОТО ПОВЕДЕНИЕ КЪМ НАС, ЗАЩОТО БЪЛГАРИЯ ЗАСТАНА ТВЪРДО КАТО ТРЕТА СТРАНА ПРЕД ЕВРОПЕЙСКИЯ СЪД (НА СТРАНАТА НА РАДКО). ТОВА ОЗНАЧАВА - ПРОТИВОРЕЧИЕ С МАКЕДОНИСТИТЕ И СРЪБСКИТЕ ИМ ПОКРОВИТЕЛИ. СМЯТАМЕ, ЧЕ ПРОГРАМАТА НА РАДКО МОЖЕ ДА БЪДЕ РЕАЛИЗИРАНА ЕДИНСТВЕНО В СЛУЧАЙ, ЧЕ БЪЛГАРИЯ ПОСТАВИ ПРЕД МАКЕДОНИСТИТЕ УСЛОВИЕТО ДА ПРИЗНАЯТ НАШАТА ПРОГРАМА, КАТО УСЛОВИЕ ЗА ПРИЕМАНЕТО НА Р.Македония за член на НАТО и Европейския съюз.

Ако България само ФОРМАЛНО подкрепи РАДКО, а всъщност капитулира пред македонистите, нека не се заблуждава, че подобни на ОМО "Илинден" още утре няма да поискат признаването и на "Шопска нация"; такива индикации бяха демонстрирани на яве около Нова година, когато тълпата изпадна в делириум по време на изпълнението на сръбски ВОЕННИ маршове, изпълнявани от вече позабравения в Сърбия - Горан Брегович.

Драги Българи - в България не разбирате това, никой не ви е виновен! Народ, който не иска да върви към духовен растеж и не създава собствена култура, ще робува на другите...

БЛАГОДАРЯ НА ВНИМАНИЕТО!

Владимир Панков